

Η δημοκρατία θέλει χρόνο, συναίνεση, ενότητα

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ: Βλέπαμε το πλοίο να πηγαίνει στο βράχο και ξεγελιόμασταν

Αυτή η χρονιά επιφύλαξε έντονες εναλλαγές συναισθημάτων για τον Γιώργο Ντάλαρα. Έχασε τον αδελφό του Χρήστο. Η σύζυγός του Άννα εκλέγηκε βουλευτής. Η μοναχοκόρη του έκανε το θεατρικό της ντεμπούτο. Μας μιλά για την Ελλάδα του σήμερα, για την Κύπρο 36 χρόνια μετά την εισβολή και για τη μουσική περιοδεία που ξεκίνησε από την Ευρώπη και θα συνεχιστεί σε Αμερική και Αυστραλία.

Χρονιά με έντονες εναλλαγές συναισθημάτων για εσάς... Ναι, ήταν μια πολύ δύσκολη και σκληρή χρονιά και συνεχίζει να είναι. Έτσι και αλλιώς τίποτα για μένα δεν μπορεί να είναι όπως πριν. Αυτό είναι όμως κάτι προσωπικό που το επωμίζομαι εγώ και η οικογένειά μου. Απλώς έχοντας τόσα χρόνια αυτή τη φιλική σχέση, έχω την ευχέρεια να το αναφέρω σε εσένα, νιώθοντας ότι μιλάω σε ένα φίλο...

Χάσατε τον αδελφό σας. Δύσκολη στιγμή. Δεν είναι στιγμή. Είναι μια διαδικασία που ζήσαμε με τον Χρήστο πολλά χρόνια, όσο καιρό πάλευε με πολύ θάρρος, αντοχή και αξιοπρέπεια την αρρώστια του. Ο Χρήστος είναι το μισό μου κομμάτι. Ήταν ο μεγαλύτερος μου αδελφός, αλλά μαζί και ο φίλος μια που με πενούσε μόνο δύο χρόνια. Ένας πανέμορφος άνθρωπος, νέος, με πολύ ταλέντο (γραφίστας και ζωγράφος), με αγάπη για τη μουσική. Είμαστε πολύ δεμένοι. Όχι μόνο δεν το έχω ξεπεράσει, αλλά δεν το έχω καλά-καλά συνειδητοποιήσει. Δεν είναι ο θάνατος που με συντρίβει σε αυτή την περίπτωση, είναι η απώλεια.

Τι είναι για σας θάνατος; Ο Ελύτης τον λέει «Ηλιος χωρίς βασιλέματα». Ο Ελύτης είναι ένας μεγάλος ποιητής και μετουσιώνει την εμπειρία του σε ελπίδα. Μακάρι να είναι έτσι όπως το περιγράφει, φοβάμαι όμως ότι στην πραγματικότητα πρέπει να αρ-

Η Κύπρος δεν θα έπρεπε να «παίζει» με βαριές αλληλοκατηγορίες

κεστούμε στη φυσική ροή των γεγονότων και στις νομοτελειακές αλλαγές στη ζωή μας ακόμα και αν είναι βίαιες. Η μόνη αλήθεια είναι ότι ο θάνατος είναι μικρός.

Χρονιά που εκλέγηκε βουλευτής η Άννα. Είναι παράξενο, αλλά η Άννα για μια φορά ακόμα με εξέπληξε. Έζησε όλη την αγωνία και τη φασαρία στο γραφείο με τους συνεργάτες της και δεν μετέφερε τίποτα στο σπίτι, τίποτα που θα μπορούσε να αλλοιώσει την προσωπική ζωή μου.

Τι σκεφτήκατε όταν σας πρωτοείπε ότι θα κατέβαινε στις εκλογές; Το είχαμε συζητήσει και παλαιότερα και αυτή τη φορά το αποφασίσαμε οκείδον μαζί. Ήταν μια πολύ δύσκολη και αποφασιστική στιγμή. Η Άννα έτσι και αλλιώς είχε πάντα πολιτικές θέσεις και νομίζω ότι τελικά έκανε καλά για να μπορεί να πάρει την ευθύνη της. Έχει και την κρίση και το κουράγιο.

Εσείς παρά την έντονη πολιτική άποψη, γιατί δεν σκεφτήκατε ποτέ να αναμειχθείτε στην ενεργό πολιτική; Γιατί δεν μπορώ. Νομίζω ότι με έχετε ξεναρωτήσει. Και γιατί δεν θέλω. Εγώ εκφράζω πάντα την άποψή μου ως πολίτης, όμως εκφράζομαι κυρίως συναισθηματικά και εγκεφαλικά ως μουσικός. Και όταν αυτή είναι η προτεραιότητά μου, δεν περνάει καν από το μυαλό μου ότι θα μπορούσα να διοχετεύσω αλλού την ενέργειά μου και το χρόνο μου. Είναι τόσο βασανιστική αλλά και τόσο ωραία η ζωή ενός μουσικού.

Άλλαξε η ζωή σας με την εκλογή της Άννας; Άλλαξε η δική της. Έτσι και αλλιώς δούλευε πολύ. Τώρα υπερβαίνει τον εαυτό της. Για αυτό σας λέω, για να ασχοληθεί κάποιος με την πολιτική χωρίς να μπει στη ρουτίνα, για να είναι δηλαδή αποτελεσματικός, χρειάζεται πολύ χρόνο και πολύ κόπο.

Συζητάτε στο σπίτι τα κομματικά; Μάλλον όχι. Έχετε διαφωνίες; Ναι, διαφωνούμε μερικές φορές, η Άννα ακούει τη γνώμη μου με προσοχή, αλλά η τελική απόφαση είναι δική της.

Δύσκολη εποχή να είναι κάποιος πολιτικός; Άρκετά δύσκολη. Όσο δύσκολη και η πραγματικότητα για τους πολίτες. Είναι μια εποχή που όλοι πρέπει

Περήφανος πατέρας

Μια άλλη σημαντική στιγμή για σας τη χρονιά αυτή, είναι η στιγμή που μπήκε η κόρη σας στο Εθνικό Θέατρο. Είμαστε πολύ περήφανοι και οι δύο για την Γιωργίτσα. Είναι ένα εξαιρετικό παιδί με πολύ καλές σπουδές. Ήταν μακριά μας αρκετό καιρό, λόγω ακριβώς των σπουδών της, και για μας είναι διπλή χαρά το γεγονός ότι δοκιμάζεται και στην πατρίδα της και μάλιστα έστω με μικρό ρόλο έκει την τιμή να συμμετέχει σε μια παράσταση του Εθνικού Θεάτρου με έναν εξαιρετικό σκηνοθέτη, όπως είναι ο Γιάννης Χουβαρδός και μάλιστα στην Επίδαυρο.

Πώς νιώσατε όταν την είδατε να παίρνει το βάπτισμα του πυρός στην Επίδαυρο; Ε, καταλαβαίνετε. Ως πατέρα ήταν από τις στιγμές που δύσκολα ξεχνάει κανείς. Ένοιωσα πολύ περήφανος. Και δεν σταματώ να της λέω ότι και εκείνη πρέπει να είναι ευγνώμων στους δασκάλους και τους σκηνοθέτες που την εμπιστεύονται, να είναι επιμελής και πειθαρχημένη. Και της επαναλαμβάνω από του λέω στους νέους μουσικούς, ότι το ταλέντο δεν φτάνει. Είναι μόνο ένα μέρος. Χρειάζεται σκληρή δουλειά, πειθαρχία και μελέτη.

Τι ονειρεύεται ο Γιώργος Ντάλαρας για την κόρη του; Τι άλλο; Να είναι ευτυχισμένη, να τα έχει καλά με τον εαυτό της, να έχει καλούς φίλους και να είναι χρήσιμη στην κοινωνία. Έτσι μεγαλώσαμε εμείς με αυτές τις αρχές. Και αυτό το συναισθηματικό της αλληλοκατηγορίες δεν μπορούμε να το ξεπεράσουμε.

Την Κύπρο χωρίς υπερβολή τη λάτρεψα

Οι συναυλίες σας εδώ είναι με αφορμή τα 40 χρόνια παρουσίας σας στην Κύπρο... Ήρθα στην Κύπρο πρώτη φορά 19 χρονών. Αυτό τον τόπο χωρίς υπερβολή τον λάτρεψα. Τον είδα στη φωτιά και σε ειρηνικές στιγμές. Χάρηκα, γλέντησα και έκλαψα. Είναι σαν να είναι ο τόπος μου, οι μουρδιές, τα χρώματα, οι άνθρωποι. Δεν είναι ένας τόπος που μπορώ να τον περιγράψω, γιατί δεν ήταν ποτέ τόπος προορισμού. Τον θεωρώ πατρίδα μου. Ο αέρας, η ιστορία, το βουνό με τη σημαία, η ανοικτή πληνή. Δεν νομίζω ότι περιγράφονται αυτά με λόγια.

Ποια η ωραιότερη και ποια η πιο δύσκολη στιγμή; Η συγκίνηση, το τραγούδι, η διαμαρτυρία, η χαρά, το γέλιο στα μεγάλα στάδια, το δάκρυ στους καταλισμούς, οι πορείες, οι ελπίδες. Είναι όλα μαζί.

Πληρώσατε τίμημα για την αγάπη σας για την Κύπρο; Ενόχλησε κάποιους; Ναι, ενόχλησε. Δεν θεωρώ ότι πλήρωσα τίποτα. Χρωστάω ακόμα. Η αγάπη, η συγκίνηση και το καθήκον με κάνουν καλύτερο άνθρωπο. Ασφαλώς και ενό-

χλησα κάποιους. Η Κύπρος έτσι και αλλιώς ενοχλεί. Κάποτε θυμώνα με αυτούς που ενοχλούνται. Τώρα που πέρασαν τα χρόνια είμαι τόσο σίγουρος για ό,τι έκανα, για ό,τι κάνω. Μόλις προχτές το ένιωσα αυτό το συναισθηματικό Μεταλλείο της Σκουριότισσας στην Πράσινη Γραμμή. Δεν μετανιώνω για τίποτα. Αν ξανάριζα, θα έκανα άλλα τόσα.

Εικοσιπέντε χρόνια μουσικής παρουσίας στην Ευρώπη. Με τι συναισθήματα; Με συναισθήματα μεγάλης υπερηφάνειας και ικανοποίησης. Χαίρομαι που μου κάνατε αυτή την ερώτηση. Θέλω να πω ότι με την επιμονή και την αριστεία της δουλειάς μας, χωρίς καμία καλλιτεχνική έκπτωση καταφέραμε να έχουμε ένα κοινό σταθερό που ανανεώνεται και με την ελληνική μουσική γίνεται πιο πλούσιο καλλιτεχνικά. Και αυτό το λέω κυρίως σαν συμβουλή στους νέους μουσικούς. Αυτό που λέμε και ξαναλέμε καριέρα εκτός Ελλάδος, δε γίνεται με ένα hit μίμηση ενός pop τραγουδιού που οι ξένοι το κάνουν πολύ καλύτερα. Γίνεται με επιμονή, σχολαστικότητα, χιτζεται με θυσίες.

να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Αλλά είμαι και από αυτούς που πιστεύουν ότι σε καιρό κρίσης μπορείς και αξίζει να προσφέρεις. Με αυτό το σκεπτικό παρότρυνα και την Άννα.

Γιατί η Ελλάδα έχει φτάσει σε αυτό το σημείο; Φταίνε οι κεφαλές, φταίνε οι ξένοι, φταίνει ο κόσμος; Φταίνε όλοι. Φταίνει επίσης η μεγάλη καθυστέρηση και η αναβολή αποφάσεων γιατί βλέπαμε το πλοίο να πηγαίνει στο βράχο και ξεγελιόμασταν ότι ήταν οφθαλμοπάτη. Για να διευκρινίσω όμως δεν έχουν το ίδιο μερίδιο ευθύνης όλοι. Και κυρίως οι νέοι που τους χρεώνουμε τις ευθύνες μας και οι συνταξιούχοι που ζουν με έναν υποτυπώδη μισθό, προσπαθώντας απλώς να εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή διαβίωση για όσα χρόνια τους μένουν. Όσο για τους ξένους δε φταίνει περισσότερο από τους δικούς μας.

Ποιοι θα πληρώσουν το κόστος; Ελπίζω όλοι και κυρίως οι κατέχοντες.

Θα τα καταφέρει η Ελλάδα; Αν βοηθήσουμε όλοι και αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Αλλά όλοι χωρίς διάκριση.

Θα τιμωρηθούν οι ένοχοι που οδήγησαν την Ελλάδα στη σημερινή κατάσταση; Δεν το ξέρω, το ελπίζω. Όχι με την έννοια της εκδίκησης, αλλά με την έννοια της δικαιοσύνης. Γιατί δυστυχώς το παρελθόν μας δείχνει ότι αν και θυμωμένη και αναστατωμένη κοινωνία, είναι πολύ χαλαρή και ξεχνάει εύκολα. Δυστυχώς συμπεριφερόμαστε σαν να έχουμε λερωμένη τη φουλιά μας όλοι, ενώ δεν είναι έτσι. Γι' αυτό η παραδειγματική τιμωρία θα ήταν μια κάποια λύση.

Βλέπετε να γίνεται κοινωνική αναταραχή; Ασφαλώς βλέπω. Ήταν ένας πολύ κρίσιμος χειμώνας. Και φαντάζομαι αυτό θα συνεχιστεί. Εγώ είμαι από τους ανθρώπους που πιστεύω στους κοινωνικούς αγώνες, γιατί έτσι μεγάλωσα. Τους προτιμώ από την απάθεια και την μοιρολατρία. Από παιδί έχω ζήσει με αρχές και ιδεολογία που διεκδικούσε πάντα μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες.

Πόσο σας ανησυχούν τα κρούσματα τύπου Σέχτα; Επειδή πιστεύω μόνο στη δημοκρατία, με ανησυχεί και με φοβίζει οτιδήποτε προσπαθεί να τη φιμώσει και να την τρομοκρατήσει. Πολύ περισσότερο όταν δεν υπάρχει ανάληψη πολιτικής ευθύνης, όταν τα ιδεολογικά και πολιτικά κίνητρα είναι θολά και ασαφή, όταν τα «κρούσματα» συνδέονται με εγκλήματα του ποινικού δικαίου και όταν είναι τόσο ορατά η προβολάκια.

Πώς ζείτε τις απεργίες; Είμαι ο τελευταίος άνθρωπος σε αυτή τη χώρα που θα καταδικάζα το δικαίωμα της απεργίας και επίσης ο τελευταίος άνθρωπος που θα υπέκυπτε σε ευκαιριακούς μικρο-συντεχνιακούς εκβιασμούς την ώρα που όλοι οι Έλληνες μοιράζονται το βάρος αυτής της τεράστιας κρίσης.

Η λύση στα προβλήματα της χώρας είναι αριστερή, κεντροαριστερή, οικουμενική ή είναι κάτι που δεν έχουμε σκεφθεί; Δεν νομίζω ότι είναι κάτι που δεν έχουμε σκεφθεί. Μια τέτοιου είδους προσέγγιση κινδυνεύει να είναι μόνο θεωρητική σαν άσκησι επί χάρτου. Από την άλλη μεριά δεν είναι μια εύκολη απάντηση η λύση. Αν μου βάζετε το μαχαίρι στον λαιμό, πιθανόν να έλεγα κεντροαριστερή με την έννοια της αριστερής ιδεολογίας με ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Και αυτό όμως είναι θεωρία.

Αυτές οι έννοιες έχουν οξειδωθεί. Η ουσία είναι, ότι η λύση πρέπει να είναι δημοκρατική με γνώμονα το συμφέρον του κόσμου και κυρίως το μέλλον των νέων που σημαίνει πολιτική με γνώμονα την ανάπτυξη, την πρόοδο, την παραγωγικότητα, την εκπαίδευση. Με ένα πολιτικό ήθος που θα καταστέλλει τον ex officio δικμοτισμό, όπως έχει καθιερωθεί τη σύγχρονη περίοδο στον τόπο μας. Και από την άλλη η αριστερά πρέπει να κάνει την αυτοκριτική της. Έχουμε το καλύτερο πολιτεύμα, έχουμε δημοκρατία. Δεν κινδυνεύουμε από τίποτα. Το λέω γιατί θέλω να το πιστεύω. Απλώς η δημοκρατία θέλει χρόνο, συναίνεση, ενότητα, συνεργασία. Δυστυχώς όμως η συναίνεση αποδείχθηκε ότι πολλές φορές προσκορπίζει σε συμφέροντα.

Αυτοκαταστροφικός λαός; Ναι, αλλά και πολύ γοητευτικός. Όμορφοι και παράξενοι πατρίδα. Θυμάμαι τα λόγια, μια και αναφέρατε τον Ελύτη.

Αναβαθμισμένη τώρα η Τουρκία με δεδομένο ότι η Ελλάδα περνά δύσκολες στιγμές; Η Τουρκία είναι αναβαθμισμένη έτσι και αλλιώς. Δεν έχουμε φοβικά σύνδρομα, ούτε έχθρα με το λαό. Ορισμένες συμφωνίες χαμηλής πολιτικής μπορεί να είναι ακόμα και εποικοδομητικές. Τα εθνικά μας θέματα όμως είναι μια πιο σοβαρή υπόθεση. Πρέπει να είμαστε σταθεροί, καταρτισμένοι, με βαθιά γνώση, με σαφή εξωτερική πολιτική, χωρίς κοντόφθαλμες αντιλήψεις αλλά με μακροπρόθεσμο σχεδιασμό.

Όταν είσαι σε τόσο άσχημη οικονομική θέση και εξαρτάσαι από την οικονομική βοήθεια που θα σου δώσει ο άλλος, αν ο άλλος απαιτήσει κάτι, εσύ τι θα κάνεις; Αυτό ακριβώς εννοώ. Ιεραρχείς τις προτεραιότητές σου. Υπάρχουν οι χαμηλές συμφωνίες για συνεργασίες σε θέματα εμπορίου, πολιτιστικά, τουρισμού. Αλλά υπάρχουν και άλλα που κατά την άποψή μου είναι μη διαπραγματεύσιμα. Για να μην παρεξηγηθώ είναι μη διαπραγματεύσιμα σε επίπεδο οικονομικής «ανταλλαγής».

Δεν παραχωρείς δικαιώματα για οικονομική ενίσχυση. Οφείλουμε όμως να διαπραγματευόμαστε σε μείζονα θέματα ευρύτερα, με γνώμονα το εθνικό συμφέρον.

Η διχοτόμηση είναι εδώ και είναι η εύκολη λύση

Πόσο και πώς επηρεάζει η σημερινή κατάσταση της Ελλάδος και την Κύπρο; Νομίζω ότι τα πράγματα στην Κύπρο είναι λίγο καλύτερα, όμως σαφώς υπάρχει όμορφωση. Θέλω με αυτήν την ευκαιρία να εκφράσω άλλη μια φορά τη συγκίνηση μου και την ευγνωμοσύνη μου για αυτή την αυθόρμητη προσπάθεια στήριξης της Ελλάδας που έγινε στην Κύπρο. Είδα αυτή την ανακοίνωση στην Λεμεσό: «Αν δεν πάτε διακοπές στην Κύπρο, πηγαίνετε στην Ελλάδα. Το έχει ανάγκη». Πώς να μην αγαπάω αυτόν τον τόπο;

Η πολιτική Χριστόφια μπορεί να οδηγήσει σε λύση; Ξέρετε ότι γνωρίζω πολύ καλά τον πρόεδρο Χριστόφια. Μας συνδέει παλιά φιλία. Σας λέω ευθέως αυτό που πιστεύω. Είναι ένας έντιμος και καθαρός πολιτικός. Αντιμετωπίζει μια πολύ δύσκολη συγκυρία. Είναι επίμονος και μεθοδικός. Εύχομαι να τα καταφέρει. **Βλέπετε να είμαστε κοντά στη διχοτόμηση;** Ακούστε. Με την ευκαιρία αυτής της ερώτησης, θέλω να σας τονίσω ότι εγώ ζω αποσπασματικά την καθημερινότητα της Κύπρου και δε γνωρίζω και δεν είμαι απόλυτα σίγουρος για την πραγματική επιθυμία του κόσμου. Βεβαίως έχω τις απόψεις μου. Και ενημερώνομαι από τον Τύπο και τους φίλους. Για ένα τόσο σοβαρό θέμα όμως, δεν ξέρω αν είναι καλό να εκφράζουμε όλοι θέσεις που μπορούν να φέρουν πόλωση μεγαλύτερη, σε ένα τόσο θολό τοπίο. Έτσι και αλλιώς η διαπραγματεύσιμη είναι θέμα των ειδικών, πολιτικών και επιστημόνων, και εμείς δεν έχουμε πρόσβαση σε

όλες τις πτυχές για να μπορούμε να έχουμε ξεκάθαρη άποψη. Παρόλα αυτά τον νοιάζομαι αυτόν τον τόπο. Με βασανίζει. Και νοιώθω αυτή την απόγνωση και την αγωνία του κόσμου.

Τι λέτε για τη διχοτόμηση; Ας είμαστε ειλικρινείς. Από την εισβολή του τουρκικού Στρατού το '74 δεν ισχύει μια βίαιη διχοτόμηση; Αυτό δεν είναι που προσπαθούμε να ανατρέψουμε; Γι' αυτό δεν γίνονται οι συνομιλίες; Οι προσπάθειες προσέγγισης όλα αυτά τα χρόνια; Και οι ακρότητες περί «προδοτών» εκατέρωθεν δεν βλάπτουν αυτές τις προσπάθειες; Επειδή ποτέ δεν μασούσα τα λόγια μου, ανεξάρτητα από την πολιτική μου ιδεολογία, σας δηλώνω αυτό που πιστεύω. Κανένας Κύπριος ηγέτης όλα αυτά τα χρόνια των διαπραγματεύσεων δεν είχε σκοπό να βλάψει την Κύπρο. Το ίδιο συμβαίνει και τώρα. Εξάλλου όλοι οι πολιτικοί από όλους τους χώρους, έχουν αποδεχτεί και συμφωνήσει στη συνέχιση των διαπραγματεύσεων. Προς τι λοιπόν η γκρίνια και οι υπερβολές; Αφού δεν υπάρχει αντίλογος και λαϊκή επιταγή για πιο δραστηκές λύσεις. Ή μήπως υπάρχει; Βλέπετε ή ακούτε για ανατροπές, για εξεγέρσεις, ή συζητήσεις για τις Βρετανικές Βόσεις; Ποιοι διαμαρτύρονται; Μόνο οι συνήθεις ύποπτοι που κινδυνεύουν να χαρακτηριστούν γραφικοί. Μιλάει κανείς σήμερα ή θυμάται τους μαθητές που κατέβασαν τις σημαίες; Τη θυσία του Ισαάκ και του Σολωμού; Θέλω όμως να είμαι καλοπροαίρετος. Μήπως δεν μιλάνε, αλλά το παρά-

δειγμα τους είναι στην ψυχή τους; Ελπίζοντας στη λύση γιατί δεν αντέχουν άλλο την προσημονία; Αν είναι έτσι, ενισχύεται αυτό που λέμε ότι είναι απαραίτητο να υπάρξει συναίνεση, ομοψυχία, ενότητα -όχι χωρίς κριτική ή αντιρρήσεις- και κοινή προσπάθεια. Δεν είναι εύκολος ο δρόμος, είναι σίγουρο. Όπως σίγουρο είναι ότι τέσσερα χέρια είναι καλύτερα από δύο.

Η ακραία αντιπαλότητα... αποπροσανατολίζει, κόβει το νήμα και ακυρώνει νίκες ηγετών που ένωσαν το λαό και του έδωσαν ελπίδα. Πέτυχε δεν μου έρωσαν με την συντριπτική απόρριψη του σχεδίου Ανάν τη διατήρηση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Ο ίδιος κόσμος μέσα σε λίγο σχετικά χρόνο στρέφεται πολιτικά σε αντίθετη προσέγγιση. Και τώρα ξαναστρέφεται από ότι παρακολούθη εναντίον αυτής της απόφασής του; Ασφαλώς και είναι δημοκρατικό του δικαίωμα αυτού του λαού και των εκπροσώπων του, αλλά δεν παύει να είναι παράδοξο. Και επειδή δεν μου αρέσει να πιστεύω σε συνωμοσιολογίες, αναρωτιέμαι αν αυτές οι αποφάσεις δεν κόβουν το νήμα της πρόδοου και μας ξανακάνουν να αρχίζουμε από το μηδέν. Δυστυχώς η εισβολή είναι εδώ, η διχοτόμηση είναι εδώ και είναι η εύκολη λύση. Νιώθω πολύ καλά την ύβρη στη ράχη του Πενταδάκτυλου και συναισθάνομαι πόσο δύσκολη είναι η υπέρβαση. Πιστεύω βαθιά όμως ότι η δύσκολη λύση είναι η προσέγγιση, η συναίνεση, η συμβίωση και η ειρήνη.